

8 Ιουλίου 2016

Απλότητα ψυχής

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Κοντά στο κέντρο της Αθήνας, δίπλα στον ιερό ναό Αναλήψεως του Κυρίου, βρίσκεται ένα μικρό παρεκκλήσι. Αυτό το παρεκκλήσι είναι αφιερωμένο στη μνήμη του αγίου νεομάρτυρα **Μιχαήλ Πακνανά**, ενός δεκαοκτάχρονου παλικάριού που το 1771 μαρτύρησε πρόθυμα για την ορθόδοξη πίστη, δίνοντας έτσι θάρρος και δύναμη στις μελλοντικές γενιές νεομαρτύρων αλλά και γενικότερα στον ελληνισμό, καθώς εκείνη τη χρονική περίοδο ο αναβρασμός των Ελλήνων και η δίψα τους για λευτεριά είχαν αρχίσει να παίρνουν μορφή, γεγονός που δεν άρεσε φυσικά καθόλου στον Τούρκο κατακτητή.

Ὁ Ἄ
ΝΕΟΜΑΡΤΥΡ

ΜΙΧΑΗΛ
ὁ
ΠΑΡΜΑΝΑΣ

Η χριστιανική μας παράδοση λέει ότι εκεί που βρίσκεται σήμερα τούτο το παρεκκλήσι, κατά το 1750 άνθιζαν οι κήποι της οικογένειας του Μιχαήλ. Ο πατέρας του ασχολούνταν με την κηπουρική και με διάφορες αγροτικές δουλειές και όνειρό του ήταν ο Μιχαήλ να μάθει γράμματα και να σπουδάσει. Όμως, δυστυχώς, ήταν πολύ φτωχός κι έτσι δεν μπορούσε να στείλει τον γιο του σε κάποιον δάσκαλο. Και ο ίδιος ο Μιχαήλ ένιωθε πολύ έντονα την ανάγκη να μάθει γραφή και ανάγνωση, όμως καταλάβαινε τις οικονομικές δυσκολίες. Η μόνη του παρηγοριά ήταν τις Κυριακές, που όλη η οικογένεια πήγαινε στη λειτουργία της Παναγίας της Βλασσαρούς, όταν μετά το σχόλασμα της Εκκλησίας, ο παπα-Νεκτάριος μάζευε όλα τα παιδιά έξω στο πεζούλι και τους έλεγε διάφορες ιστορίες και βίους αγίων ή τους μάθαινε να ψέλνουν.

Όμως πέρασε ο καιρός και ο πατέρας του Μιχαήλ γέρασε και δεν μπορούσε πια να δουλέψει. Έτσι, ο Μιχαήλ πήρε τη θέση του κι έγινε κι αυτός κηπουρός. Πουλούσε τα προϊόντα του κήπου στην Αθήνα και στα περίχωρα της Αττικής και μ' αυτόν τον τρόπο έβγαζε τα απαραίτητα για να ζήσει την οικογένειά του.

Όμως μια μέρα, καθώς γύριζε από ένα χωριό, δυο Τούρκοι τον σταμάτησαν και τον συνέλαβαν, με τη κατηγορία ότι προμήθευε μπαρούτι στους επαναστάτες «κλέφτες» και αρματολούς Έλληνες στα βουνά της Αττικής. Μάταια ο Μιχαήλ διαμαρτυρήθηκε στον Τούρκο κριτή για την άδικη εναντίον του συκοφαντία. Ο Τούρκος δεν είχε καμιά διάθεση να τον πιστέψει. *«Η ποινή γι' αυτή σου την πράξη είναι θάνατος»*, του ανακοίνωσε, *«εκτός βέβαια αν ασπαστείς το μουσουλμανισμό»*. Ο δεκαοχτάχρονος απάντησε αμέσως περήφανα και λακωνικά: *«Δεν τουρκεύω!»*.

Εξαγριωμένοι οι Τούρκοι τον πέταξαν σ' ένα κελί, όπου 30 μέρες και νύχτες τον βασάνιζαν και τον φοβέριζαν προκειμένου να αλλαξοπιστήσει. Όμως ο νέος ήταν αποφασισμένος. Ένωθε μάλιστα μεγάλη χαρά που θα μπορούσε να μαρτυρήσει για τον Χριστό και Κύριο του.

Μετά το τέλος των 30 ημερών, τον οδήγησαν στον δήμιο. Ένωθε αδύναμος, όμως μπροστά στον βωμό του μαρτυρίου ένωσε ξαφνικά μεγάλη χαρά και η καρδιά του πλημμύρισε θάρρος και θεία αγάπη. Ο δήμιος όμως θα τον δοκίμαζε ακόμα μια φορά. Γυρίζοντας το ξίφος του ανάποδα, χτύπησε ελαφρά με τη λαβή του τον Μιχαήλ στον λαιμό και του είπε ψιθυριστά ότι δεν ήταν αργά για να αλλάξει γνώμη, δεν ήταν αργά για να γίνει μουσουλμάνος. Ο νέος τον κοίταξε ήρεμα και του απάντησε με τέσσερις λέξεις: «Χτύπα για την πίστη». Έξαλλος ο δήμιος κατέβασε το ξίφος του και ο Μιχαήλ έλαβε το στεφάνι του μαρτυρίου. Εκείνη την ημέρα, στις **9 Ιουλίου 1771**, η ορθόδοξη Εκκλησία απέκτησε ακόμα έναν νεομάρτυρα.

Απόδοση: Αλέξανδρος Σαββόπουλος